

PHÁN XÉT VÀ ÂN ĐIỂN . Ê-sai 19:16-20:6

“16 Trong ngày đó, người Ê-díp-tô sẽ giống như đàn bà; thấy tay Đức Giê-hô-va vạ quân vung lên trên mình, thì run rẩy sợ hãi. 17 Bảy giờ đất Giu-đa sẽ nên sự kinh hoàng cho Ê-díp-tô; hễ khi người ta xưng tên ấy ra trước mặt ai thì nẩy sợ khiếp, vì ý chỉ của Đức Giê-hô-va vạ quân đã định nghịch cùng nó. 18 Trong ngày đó, tại xứ Ê-díp-tô, sẽ có năm thành nói tiếng Ca-na-an, và chỉ Đức Giê-hô-va vạ quân mà thôi. Trong đó có một thành gọi là thành hủy diệt. 19 Trong ngày đó, sẽ có một bàn thờ cho Đức Giê-hô-va ở giữa xứ Ê-díp-tô, và có một trụ cho Đức Giê-hô-va nơi bờ cõi nói. 20 Ấy là dấu và chứng cho Đức Giê-hô-va vạ quân tại xứ Ê-díp-tô; bởi chung chúng sẽ kêu đến Đức Giê-hô-va vì có kẻ bạo ngược, và Ngài sẽ sai một Đấng cứu và binh vực để giải thoát họ. 21 Đức Giê-hô-va sẽ cho Ê-díp-tô biết Ngài; trong ngày đó người Ê-díp-tô sẽ biết Đức Giê-hô-va; ắt họ sẽ dâng hi sinh và của lễ mà thờ phượng Ngài, lại khẩn nguyện cùng Đức Giê-hô-va, và hoàn nguyện. 22 Đức Giê-hô-va sẽ đánh Ê-díp-tô, đánh rồi lại chữa lành; họ sẽ trở về cùng Đức Giê-hô-va, Ngài sẽ nghe lời họ cầu nguyện và chữa lành cho. 23 Trong ngày đó, sẽ có con đường cái đi từ Ê-díp-tô đến A-si-ri; người A-si-ri sẽ đến Ê-díp-tô, người Ê-díp-tô sẽ đến A-si-ri; người Ê-díp-tô và người A-si-ri đều cùng nhau thờ phượng Đức Giê-hô-va. 24 Trong ngày đó, Y-sơ-ra-ên sẽ hiệp cùng Ê-díp-tô và A-si-ri làm ba, dựng làm nên nguồn phước giữa thiên hạ; 25 vì Đức Giê-hô-va vạ quân đã chúc phước cho họ, mà rằng Ê-díp-tô dân ta, A-si-ri công trình của tay ta, Y-sơ-ra-ên gia tài ta, đều hãy được phước!

1 Nhằm năm mà Sa-gôn, vua A-si-ri, sai Ta-tân đến Ách-đót, vây thành và chiếm lấy, 2 trong lúc đó, Đức Giê-hô-va nhờ con trai A-mốt, là Ê-sai, mà phán rằng: Hãy đi, cởi bao gai khỏi lưng ngươi, và lột giày khỏi chân ngươi. Ê-sai vâng lời, đi trần, và chân không. 3 Đức Giê-hô-va bèn phán rằng: Như đây tớ ta là Ê-sai đã đi trần và chân không trong ba năm, làm dấu và điềm chỉ về Ê-díp-tô và Ê-thi-ô-bi thể nào, 4 thì những phu tù của Ê-díp-tô và lưu tù của Ê-thi-ô-bi, cả trẻ lẫn già, cũng bị vua A-si-ri giải đi trần và chân không, bày mông ra thể ấy, để làm nhục nước Ê-díp-tô. 5 Bảy giờ chúng nó sẽ sợ sệt và hổ thẹn vì có Ê-thi-ô-bi, là sự trông cậy mình, và Ê-díp-tô, là sự vinh hiển mình. 6 Trong ngày đó, kẻ ở gần biển sẽ nói rằng: Kìa, dân tộc mà chúng ta vốn đem lòng trông cậy, và chạy đến cầu cứu để được giải thoát khỏi vua A-si-ri, thì nay đã trở nên thể ấy rồi! Chúng ta làm sao trốn khỏi được?”

Gợi ý bài học: Ê-sai 19:16–20:6 đem chúng ta đi qua hai bức tranh tường như trái ngược nhau. Một bên là **sự phục hồi** đầy kinh ngạc của Đức Chúa Trời dành cho các dân tộc, ngay cả những dân từng chống nghịch Ngài. Một bên là **sự sụp đổ của những cường quốc mà con người đặt lòng tin nơi đó**. Nhưng hai bức tranh ấy thực ra cùng truyền đạt một sứ điệp: **Đức Chúa Trời muốn đưa con người trở về với chính Ngài**.

Phân đầu Ê-sai 19 nói về sự phán xét Ai Cập. Nhưng từ câu 16 trở đi, một cụm từ được lặp lại nhiều lần: “**Trong ngày đó...**” Điều này báo hiệu một sự thay đổi lớn.

Ai Cập từng thờ các thần tượng, từng là kẻ thù của dân Đức Chúa Trời, nhưng rồi sẽ nhận biết Đức Giê-hô-va, thờ phượng Ngài và kêu cầu Ngài. Đặc biệt, Ê-sai 19:22 nói: “Đức Giê-hô-va sẽ đánh Ê-díp-tô, đánh rồi lại chữa lành; họ sẽ trở về cùng Đức Giê-hô-va, Ngài sẽ nghe lời họ cầu nguyện và chữa lành cho.”

Đây là một hình ảnh rất đẹp về tấm lòng của Đức Chúa Trời. Sự sửa phạt của Ngài không phải lúc nào cũng nhằm kết thúc một con người. Nhiều khi Ngài cho phép những điều chúng ta đang nương cậy bị lay động để đưa chúng ta trở về đúng hướng. Ngài **đánh để chữa lành, làm đau để thức tỉnh, phá đổ điều giả tạo để phục hồi điều chân thật**. Vì thế, khi Đức Chúa Trời sửa dạy chúng ta, câu hỏi không chỉ nên là: “*Tại sao điều này xảy đến với tôi?*” mà còn phải là: “**Lạy Chúa, qua điều này Ngài đang muốn đưa con trở về với điều gì?**”

Đỉnh cao của phân đoạn nằm ở Ê-sai 19:23–25. Một điều gần như không thể tưởng tượng đối với người Y-sơ-ra-ên thời đó xảy ra: **Ai Cập, A-si-ri và Y-sơ-ra-ên cùng đứng trong phước hạnh của Đức Chúa Trời**. Đức Chúa Trời gọi: “Ê-díp-tô dân ta, A-si-ri công trình của tay ta, Y-sơ-ra-ên gia tài ta” Ai Cập và A-si-ri vốn là những thế lực từng gây đau khổ cho dân Chúa. Thế nhưng chương trình cuối cùng của Đức Chúa Trời không chỉ là đánh bại kẻ thù, mà còn bày tỏ quyền năng cứu chuộc của Ngài. Đây là một cái nhìn rất rộng về tấm lòng Đức Chúa Trời đối với **muôn dân**.

Có những người chúng ta chỉ nhìn thấy quá khứ của họ. Có những người chúng ta nghĩ rằng họ quá xa Đức Chúa Trời. Thậm chí có người từng làm chúng ta tổn thương. Nhưng Đức Chúa Trời có thể nhìn một kẻ thù và nói: “**Dân Ta.**” Vì thế, người đã kinh nghiệm sự phục hồi của Chúa cũng phải học nhìn người khác bằng đôi mắt của ân điển. Nhưng ngay sau lời hứa tuyệt đẹp ấy, Ê-sai 20 đưa chúng ta đến một cảnh tượng rất khác. Đức Chúa Trời truyền cho Ê-sai thực hiện một hành động mang tính dấu hiệu trong ba năm để báo trước sự thất bại và nhục nhã của **Ai Cập và Cút**.

Tại sao điều này quan trọng đối với Giu-đa? Bởi vì trước sự đe dọa của A-si-ri, con người rất dễ nhìn về phía những cường quốc như Ai Cập và Cút(Ê-thi-ô-bi) để tìm sự bảo vệ. Đức Chúa Trời muốn họ hiểu: “**Điều các người đang xem là nơi nương náu cũng có thể sụp đổ.**” Đây chính là điểm Ê-sai 20 chạm đến đời sống chúng ta. Chúng ta cũng có những “Ai Cập” của riêng mình. Đó có thể là **tiền bạc, nghề nghiệp, địa vị, kiến thức, kinh nghiệm, các mối quan hệ, một người có quyền lực, khả năng của bản thân**, hoặc bất cứ điều gì khiến chúng ta nghĩ: “*Chỉ cần tôi còn điều này thì tôi sẽ ổn.*” Những điều ấy không nhất thiết là xấu. Chúng có thể là những món quà tốt lành Đức Chúa Trời ban cho chúng ta. Nhưng **một món quà tốt có thể trở thành một thần tượng khi nó chiếm lấy vị trí chỉ thuộc về Đức Chúa Trời**. Vấn đề không phải là chúng ta có tiền hay không, mà là **tiền có trở thành sự bảo đảm của chúng ta không**. Không phải chúng ta có những mối quan hệ tốt hay không, mà là **chúng ta có tin con người hơn tin Chúa không**. Không phải chúng ta có năng lực hay không, mà là **chúng ta có nghĩ rằng mình có thể sống mà không cần nương cậy Chúa không**.

Cuối Ê-sai 20, con người kinh hoàng khi nhận ra rằng nơi mình từng chạy đến tìm sự giúp đỡ cũng không thể tự cứu mình. Đó là một khoảnh khắc đau đớn, nhưng cũng

có thể trở thành một khoảnh khắc của ân điển. Bởi đôi khi chỉ khi **chỗ dựa giả tạo sụp đổ**, chúng ta mới nhận ra **Nơi Nướng Nấu thật vẫn còn đó**. Đức Chúa Trời không nhất thiết lấy đi mọi điều chúng ta yêu quý. Nhưng Ngài không muốn bất cứ điều gì Ngài ban trở thành một vị thần thay thế chính Ngài.

Ê-sai 19 và 20 vì vậy tạo thành một dòng chảy rất đẹp: **Phán xét → thức tỉnh → trở về → chữa lành → phục hồi → thờ phượng**. Đức Chúa Trời không chỉ muốn giải quyết hoàn cảnh của chúng ta. Ngài muốn **giành lại tấm lòng chúng ta**.

Và có lẽ điều chúng ta cần cầu xin hôm nay không phải chỉ là: *“Lạy Chúa, xin thay đổi hoàn cảnh của con.”* Mà sâu hơn: *“Lạy Chúa, xin cho con nhận biết điều gì đang chiếm vị trí của Ngài trong lòng con. Nếu con đang nương cậy một ‘Ai Cập’ nào đó hơn nương cậy Ngài, xin kéo lòng con trở về.”* Bởi vì sự phục hồi thật không bắt đầu khi hoàn cảnh trở nên thuận lợi. **Sự phục hồi bắt đầu khi tấm lòng trở về với Đức Chúa Trời.**

Ba câu hỏi áp dụng bài học:

1. “Ai Cập” của tôi hôm nay là gì? Khi bất an hoặc gặp khó khăn, tôi thường chạy đến với Đức Chúa Trời trước tiên hay tìm “Ai cập” của tiền bạc, con người, kinh nghiệm và khả năng của mình?
2. Có điều gì đang bị lay động trong đời sống tôi không?
3. Tôi có tin rằng Đấng từng gọi Ai Cập là “dân Ta” cũng có thể cứu, biến đổi và phục hồi những người mà tôi nghĩ là không thể thay đổi không?